

PERSEVERENȚA

Dallas - Texas

...Să citim din **Matei capitolul 15**, începând **de la versetul 21 la 28**:

„Isus, după ce a plecat de acolo, S-a dus în părțile Tirului și ale Sidonului.

Și iată că o femeie cananeancă, a venit din ținuturile acelea, și a început să strige către El: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac.”

El nu i-a răspuns nici un cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi.”

Drept răspuns, El a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.”

Dar ea a venit și I s-a închinat, zicând: „Doamne, ajută-mi!”

Drept răspuns, El i-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței.”

„Da, Doamne,” a zis ea, „dar și cățelei mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.”

Atunci Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința ta; făcă-ți-se cum voiești.” Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”

Haideți să ne plecăm capetele pentru rugăciune. În timp ce stăm cu capetele și inimile plecate, mă întreb dacă în seara aceasta este cineva care ar dori să fie amintit în rugăciune. Ați vrea să ridicați mâinile spre Dumnezeu și să spuneți: „Doamne, am nevoie de ajutorul Tău.”? Domnul să vă binecuvânteze.

Tată ceresc, ne apropiem de Majestatea Ta în Numele lui Isus Hristos, pentru că El a spus: „...*orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da.*” (Ioan 16.23). Astfel, venim la Tine cu toată credința pe care o avem și nădăjduim că în seara aceasta vei răspunde la multele noastre nevoi. Tu vezi mâinile ridicate de copiii Tăi și știi ce este în inimile lor, de aceea Te rog să le răspunzi, Tată.

Te rugăm pentru cei care nu sunt încă mântuiți și nu Te cunosc ca Mântuitorul lor. Ajută-i să Te accepte în seara aceasta și să primească acea plinătate pe care trebuie s-o aibă în ceasul morții.

Tată, poate printre noi sunt mulți care Te-au acceptat, dar nu au fost umpluți cu Duhul Sfânt. În seara aceasta, Te rog să torni din plinătatea Duhului Tău Sfânt, ca să poată fi slujitorii Tăi în acest ceas când istoria omenirii se apropie de încheiere.

Vindecă bolnavii și ajută-i pe cei aflați în nevoi, Doamne, pentru că Tu îi cunoști pe toți.

De asemenea, Te rugăm să ne onorezi cu prezența Ta, în așa fel încât să Te recunoaștem cu toții ca Domnul nostru, iar când serviciul se va încheia și vom pleca spre casele noastre, să putem spune și noi ca cei doi ucenici care veneau de la Emaus și au zis: „*Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum...?*” Ei Te-au recunoscut după un anumit semn pe care L-ai făcut înainte de crucificare, pentru că după ce Te-ai ridicat, ai dovedit că ești Același Isus prin faptul că ai făcut

aceleași lucruri. Îngăduie ca noi să fim martori la același lucru în seara aceasta, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin. Puteți să vă așezați.

Aseară am vorbit despre subiectul: „Domnilor, am vrea să-L vedem pe Isus,” și am fost nevoit să fac o introducere pentru acest fel de întâlniri, așa cum face fratele Borders în fiecare seară pentru străinii care vin în adunarea lui. Astfel, după o scurtă introducere, am adus Cuvântul Domnului, pentru că un singur Cuvânt din partea Lui cântărește mai mult decât tot ce putem spune noi în întreaga viață.

În seara aceasta aș vrea să iau un subiect din versetele Scripturii pe care ni le-a dat Dumnezeu aici, iar pentru aceasta voi folosi un titlu format dintr-un singur cuvânt: „**Perseverența**.” După explicația din dicționarul Webster, cuvântul „perseverență” înseamnă „insistență.”

În toate epocile, oamenii care au avut credință au perseverat în împlinirea aceluși țel. Nici un om nu poate fi perseverent până nu știe ce vrea. Astfel, mai întâi trebuie să știi ce vrei și să crezi că vei primi acel lucru, apoi vei persevera, fiindcă știi că este ceva adevărat.

Credința nu se bazează pe un mit, pe cuvintele unui om, sau pe ceva care spune: „Fă asta sau cealaltă!” ci se odihnește pe Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu care este scris în Biblie.

Noi credem că Biblia este Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu; este descoperirea lui Isus Hristos. În Vechiul Testament, Dumnezeu S-a descoperit pe Sine însuși prin profeți, apoi S-a făcut cunoscut prin Fiul Său, Isus Hristos, în care a locuit toată plinătatea dumnezeirii. El a fost crucificat pentru păcatele noastre, a murit, a înviat a treia zi, S-a înălțat la cer, iar acum este aici în forma Duhului Sfânt:

-Dumnezeu deasupra noastră;

-Dumnezeu cu noi în Hristos,

-Dumnezeu în noi.

Este Același Dumnezeu care lucrează din nou în om și este proslăvit printr-un om care este trimisul Lui. Dumnezeu nu face nimic, decât printr-un om care este trimisul și împuternicitul Său.

Bărbații care au avut credință în Dumnezeu au fost foarte perseverenți în ceea ce trebuiau să facă. Noi putem lua o mulțime de oameni din toată istoria și să-i urmărim în diferite situații. De exemplu, George Washington s-a rugat toată noaptea în zăpadă, fiindcă în fața lui stătea un râu plin de gheață pe care trebuia să-l treacă. El a primit o vedenie de la Dumnezeu și astfel a fost încredințat că El îi va da biruință. Mai mult de două treimi din soldații lui nu aveau nici măcar încălțăminte în picioare, ci le înveleau în cârpe și umblau așa prin acel frig, dar el a știut în inima lui că Dumnezeu i-a dat deja biruință. Noi știm că a doua zi, prin haina lui au trecut trei gloanțe, dar nu l-a rănit niciunul dintre ele. Vedeți? Dacă râul acela plin de gheață nu l-a putut opri, nici acele gloanțe nu au putut s-o facă. El a fost perseverent pentru că s-a rugat până când a primit ceea ce dorea și a crezut în Cel ce l-a condus, în Dumnezeu.

Nu există nimic să-l poată opri pe un om perseverent care știe ce face și crede în ceea ce încearcă să realizeze.

Una din cele mai vechi istorii din Biblie este cea a lui Noe, care era un bărbat diferit de ceilalți; poate era un fermier. Lumea era rea, ca astăzi, plină de știință și de oameni importanți, care se trăgeau din fiii lui Cain. Fiii lui Set erau păstori umili și fermieri, dar fiii lui Cain erau oameni înțelepți, constructori, inventatori, oameni de știință foarte inteligenți și religioși. Ei aveau o formă proprie de închinare, dar tăgăduiau puterea lui Dumnezeu, așa cum fac și astăzi.

Fiind un bărbat drept înaintea lui Dumnezeu, Noe l-a întâlnit într-o zi pe Dumnezeu, pe câmp, și a vorbit cu El, iar Domnul i-a spus să construiască o arcă pentru că avea să nimicească lumea prin apă. Acest lucru a fost total contrar tuturor măsurătorilor științifice din acea zi, pentru că nu plouase niciodată. În aer nu se găsea nici un pic de umiditate, pentru că Dumnezeu uda pământul irigându-l cu apa care ieșea din pământ.

Probabil știința din vremea aceea era mai avansată, pentru că ei au realizat multe lucruri pe care știința de astăzi nici nu le poate explica. Astfel, au construit piramidele din Egipt, Sfînxul și multe alte lucruri pe care astăzi nu le putem construi. Noi nu putem ridica acele pietre atât de sus, pentru că nu avem cu ce să facem, dar ei au făcut-o înainte de potop, în zilele lui Enoh și ale lui Noe. Noi nu știm, dar poate au fost în stare să meargă și pe lună, să aibă astronauți și așa mai departe.

Isus a spus: „*Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului.*” (Luca 17.26). Prin cercetările lor, ei au reușit să găsească un colorant care nu s-a șters până în ziua de astăzi; au reușit să îmbălsămeze morții și să facă mumii, care și după patru mii de ani arată la fel ca în ziua când au murit. Noi nu putem face aceasta, oricât am încerca, pentru că am pierdut acea artă și multe altele.

Eu nu am nici o îndoială că ei aveau instrumente cu care au putut demonstra să nu se găsea nici un strop de apă în aer, pentru că acel bărbat susținea, contrar științei lor, că va ploua apă din cer.

Probabil că oamenii de știință au luat un instrument, l-au lansat în aer și au spus: „Uite, Noe, citește ce indică instrumentul acesta. El are un barometru care arată dacă se găsește apă sau nu, iar acesta arată că nu este nici un strop de apă în aer. Tu spui că este, dar cercetările noastre științifice arată că nu este adevărat.”

Aceasta nu l-a oprit însă pe Noe; dimpotrivă, el a perseverat în credința lui pentru

că știa că dacă Dumnezeu a spus: „Va ploua!” era în stare să pună acea apă acolo sus ca să plouă. Pe el nu l-a interesat dacă era apă sau nu; după ce a luat cunoștință de Cuvântul Domnului, a fost perseverent în credința lui.

Când un om cunoaște Cuvântul și voia lui Dumnezeu, devine perseverent, insistent. Pe el nu-l interesează că știința spune: „Ei bine, ei nu pot face aceasta sau aceea!” fiindcă știe mai bine. De ce? Pentru că a apucat Ceva, iar acel Ceva l-a apucat pe el și merg împreună. Vedeți, este ceva ce nu puteți explica. Nu contează cât de imposibil pare din punct de vedere științific, acolo este Ceva care-ți spune că este Dumnezeu și nimic nu te poate opri.

Deci, Noe a continuat să construiască arca în ciuda tuturor dovezilor științifice care îl contraziceau și a faptului că nu plouase niciodată. El a crezut fiindcă avea Cuvântul Domnului și pentru că credința se bazează în profunzime pe „Așa vorbește Domnul.”

Moise, un alt bărbat mare și inteligent, care a fost născut în lume pentru a împlini o altă parte din marele plan al lui Dumnezeu, a încercat mai întâi să-și realizeze scopul prin metode științifice. Istoria spune că el a fost un mare și puternic conducător militar, iar singura cale de a ajunge acolo, a fost să ucidă. Moise era atât de inteligent încât putea să-i învețe și pe cei mai renumiți învățați egipteni. Dar cu toate acestea, cu toată marea lui înțelepciune, a eșuat total în ceea ce avea Domnul în gând pentru el. Moise și-a dat seama de greșeala săvârșită, atunci când l-a omorât pe acel egiptean și l-a ascuns în nisip, iar unul dintre frații lui i-a zis: „*Nu cumva ai de gând să mă omori și pe mine, cum ai omorât și pe egipteanul acela?*” (Exod 2.14). Din cauza aceasta, a fugit în pustie și astfel a devenit un profet fugar.

Timp de patruzeci de ani cât a trăit în pustie, Dumnezeu i-a scos afară toată educația și lucrurile lumii, i-a luat toate doctoratele și celelalte diplome, apoi i-a prelucrat inima și l-a format după gândul Său.

Apoi, într-una din zile, când „materialul” era gata pregătit, pe când păștea oile în

spatele pustiei, pe o cărare veche și familiară, a văzut un rug aprins care nu se mistuia. Dar deși fusese un om de știință, Moise nu s-a apropiat de acel rug ca un om de știință. Ca om de știință, el ar fi putut spune: „Voi lua câteva frunze din acel copăcel și le voi duce în laborator, ca să văd de ce ard dar nu se mistuie!” însă dacă ar fi făcut aceasta, ar fi dovedit că nu este pregătit.

Dar când a văzut acel rug aprins, Moise s-a apropiat, și-a scos încălțăminte, a îngenuncheat și a început să vorbească cu el, pentru că știa că era ceva supranatural. De acolo a venit Cuvântul Domnului și i-a zis: *„Am auzit strigătele copiilor Mei și Mi-am adus aminte de făgăduința Mea, așa că te trimit acolo jos ca să-i eliberezi.”*

Uneori, Dumnezeu îi cheamă pe slujitorii Săi și îi trimite să facă lucruri care pentru mintea omenească sunt total ridicole, de râsul lumii. De exemplu, Moise a dat greș ca tânăr de patruzeci de ani, deși era un conducător militar și avea tronul Egiptului și întreaga oștire la picioarele lui. Și iată că în dimineața care a urmat vizitei Îngerului în acel rug, a pornit spre Egipt cu un toiag strâmb și vechi, cu barba căruntă care-i atârna probabil până la brâu și însoțit doar de soția sa călare pe un catâr și de copilașul pe care-l ținea în poală. Avea optzeci de ani, iar capul chel îi strălucea în soare, privirile îi erau îndreptate spre cer și pe buze avea un zâmbet larg.

Poate cineva l-a întrebat: „Unde te duci, Moise?”

„Mă duc să cuceresc Egiptul,” a răspuns el.

Cum putea să facă el aceasta acum, când avea în mână doar un toiag strâmb, dacă nu reușise s-o facă atunci când avusese la dispoziție întreaga oștire a Egiptului?

„Oh, omule, ți-ai pierdut mințile? Ești nebun?”

Era invazia unui singur om, dar el a făcut aceasta fiindcă îi vorbise Cuvântul Domnului. Moise era hotărât să facă aceasta în ciuda tuturor obstacolelor, pentru că știa că Dumnezeu era cu el, iar aceasta cântărea mai mult decât orice.

O, dacă bărbații și femeile ar putea gândi și în seara aceasta la fel ca Moise și ar crede că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul! Toată veșnicia este legată de Cuvânt; nu există nimic altceva. Nu-i de mirare că Isus a spus: *„Nici un Cuvânt nu va cădea. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei 24.35).

Moise s-a dus în Egipt și a fost foarte perseverent atunci când, după ce a aruncat toiagul și acesta s-a transformat în șarpe, au apărut imitatorii. Asemenea oameni care încearcă să imite ceva, mai sunt și astăzi pe calea Domnului. Ei au venit acolo ca să facă spectacol, așa că și-au aruncat toiegele la pământ la fel ca Moise. Dar Moise știa cu Cine a vorbit și cine era Cel pe care-L credea, iar aceasta l-a ajutat să țină de ceea ce i s-a încredințat și era împotriva aceluia ceas. El a rămas liniștit, apoi șarpele lui a înghițit toți șerpii acelor imitatori. Nouă ni s-a făgăduit că același lucru se va întâmpla iarăși, poate nu în același fel, dar se va repeta din nou în zilele din urmă: *„După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului...”* (2Timotei 3.8). Moise a fost perseverent și a biruit pentru că a stat pe „Așa vorbește Domnul” care-i spusese: „Eu voi fi cu Tine!”

Într-o zi, David a stat înaintea lui Saul. Când a ajuns în tabără, el l-a văzut pe Goliat, un uriaș care avea degetele lungi de paisprezece inci și ținea în mână o suliță de mărimea unui sul de țesător. Probabil avea vreo douăzeci sau treizeci de picioare (șapte metri), cu un vârf de aramă la capăt. Imaginați-vă cât de mare putea fi capul aceluia uriaș; probabil era de mărimea unei căzi de baie și purta un coif gros de doi inci. El s-a oprit în fața oștirii lui Israel și a ocărât-o în prezența lui David, lansând o provocare. David era doar un băiețel micuț și bălai. El nu s-a antrenat niciodată în lupta cu săbii sau sulițe, dar păzea oile tatălui său în spatele deșertului, iar când un leu sau un urs a venit și i-a luat una dintre oi, s-a dus după el și l-a omorât cu o praștie.

Astfel, David a zis: „*Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărăscă oștirea Dumnezeului celui viu?*” (1Samuel 17.26). Prin aceasta, i-a făcut de rușine pe frații săi, care spuneau că este mândru și rău și că s-a dus acolo doar ca să privească bătălia. Totuși, în David era Ceva care îl făcea să știe că este mai mult decât biruitor, așa că a zis: „Dacă vouă vă este frică, mă voi lupta eu cu el.” Saul i-a dat imediat armura lui, dar nu i se potrivea deloc lui David, pentru că haina ecleziastică nu se potrivește unui om al lui Dumnezeu. Și pentru că armura nu i se potrivea, David a zis: „Eu nu știu nimic despre aceste diplome de seminar și așa mai departe, așa că ia-le de pe mine și lasă-mă să merg pe calea lui Dumnezeu liber cum m-a făcut El. Lasă-mă să merg doar cu această praștie.”

„*Nu poți să te bați cu filisteanul acesta,*” a răspuns Saul, „*căci tu ești un copil, și el este un om războinic din tinerețea lui.*” (v.33). Dar David i-a zis:

„Lasă-mă să mă duc, căci sunt mai mult decât potrivit să mă lupt cu el.”

Pentru David nu a contat cât de mare era acel uriaș, nici cât de imposibil de biruit; el a perseverat în credința că oștirea Dumnezeului celui viu, pe care o reprezenta el, nu va fi biruită de acel filistean netăiat împrejur. Oh, dacă am avea și astăzi mai mulți „Davizi” în oștirea aceasta, dacă am avea mai mulți bărbați perseverenți și insistenți în credința care a fost dată sfinților!

Samson a fost un alt bărbat foarte perseverent. El a fost născut nazireu. Cuvântul „nazireu” înseamnă „pus deoparte pentru Domnul.” Ce frumos ar fi în seara aceasta dacă toți creștinii ar fi nazirei pentru Domnul; nu separați pentru crezuri, ci pentru Cuvânt. Hristos este acel Cuvânt, iar noi suntem chemați să ne separăm pentru El.

Samson avea șapte șuvițe de păr care îi atârnavă pe spate și care erau un semn al nazireului. Într-o zi, el s-a confruntat în câmp deschis cu o mie de filistenii, fără să aibă la el vreo armă cu care să se lupte. Filistenii erau bărbați puternici, purtau coifuri groase pe cap, armuri și platoșe puternice, scuturi și așa mai departe, care

ar fi deviat și un glonț.

În schimb, Samson nu avea nici o armă, dar simțea că făgăduința pe care i-o făcuse Domnul, îi aparținea. Cu alte cuvinte, el simțea ungera Duhului și știa că Dumnezeu era cu el, pentru că şuvițele de păr îi atârnavă pe umeri. Astfel, a luat repede ce a găsit în jur, și anume o falcă de măgar, apoi a stat împotriva acelor filisteneni cu ea, fiind atât de perseverent, încât nici n-a simțit că are în mână o falcă de măgar, ci puterea Domnului. Da, puterea Domnului a venit peste el și astfel a omorât o mie de filisteneni cu acea falcă.

Cum a reușit el să facă aceasta? Dacă ai fi luat acea falcă uscată din pustiu și ai fi lovit-o de o piatră, s-ar fi spart în bucăți, iar coifurile filistenilor atârnavă peste urechi ca niște frunze mari și erau făcute din aramă groasă de un inch. Totuși, Samson a stat acolo și s-a luptat cu ei omorând o mie de filisteneni. Cum a fost posibil? Biblia spune că „*Duhul Domnului a venit peste el.*” (Judecători 15.14). El a fost perseverent.

Într-o zi, l-a ieșit înaintea un leu tânăr, iar Samson nu avea nimic în mână, dar Duhul Domnului a venit peste el. Șuvițele îi atârnavă încă pe umeri, așa că a sfâșiat leul cu mâinile goale. Samson era foarte perseverent pentru că știa că făgăduința Domnului era cu el. Vedeți? El a fost în stare să obțină orice, pentru că făgăduința lui Dumnezeu era cu el ca să-l ajute.

Când a fost destul de mare ca să înțeleagă, Ioan Botezătorul a fost sigur că era ales de Dumnezeu. Tatăl lui a fost preot, iar obiceiul vremii era ca băieții să urmeze calea tatălui. Totuși, Ioan nu s-a dus la școli sau seminarii, deoarece știa că însărcinarea lui era mult mai importantă: el trebuia să-L anunțe pe Mesia. Noi știm că îngerul a spus aceasta.

El știa că era prezentat în Scriptură ca fiind glasul care strigă în pustie: „*Pregătiți calea Domnului!*” De asemenea a știut că Maleahi a spus cu patru sute de ani în urmă: „*Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea.*” (Maleahi

3.1), așa că s-a dus în pustie, unde a fost educat de Dumnezeu, nu de un seminar teologic, cum s-a întâmplat cu tatăl său.

Ioan a avut o slujbă foarte importantă: el trebuia să-L prezinte pe Mesia, de aceea trebuia să știe ce fel de semne Îl vor urma pe Mesia. Într-o zi, el a stat în fața oamenilor și a zis: *„Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-L duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”* (Matei 3.11). Ioan era atât de încredințat de poziția și slujba Lui, încât a spus: *„...în mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-L cunoașteți.”* (Ioan 1.26). El nu s-a temut să spună aceasta în fața fariseilor și saducheilor, a soldaților și a mulțimilor. Unii dintre ei Îl așteptau de mii de ani, iar Ioan a zis: *„El este printre voi.”* Nimeni nu putea să ia aceasta de la el, pentru că era perseverent și insistent în fața tuturor. Da.

Femeia cananeancă era o grecoaică micuță care auzise de Isus și de marea trezire pe care o ținea. Ea știa de tânărul Profet din Nazaretul Galileii și de semnele și minunile pe care le făcea. Ea a auzit de El și a crezut, pentru că credința vine în urma auzirii. Poate a auzit că fetița vecinului a fost vindecată de epilepsie; apoi poate a auzit de un alt epileptic vindecat. Fetița ei era bolnavă și a auzit că Isus ar putea s-o vindece, pentru că El era Dumnezeu arătat în trup.

Ioan 1.1,14 spune: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr.”* El era acolo ca să descopere făgăduințele lui Dumnezeu pentru acea zi, și este și în seara aceasta aici, ca să descopere și să legitimizeze fiecare făgăduință pe care Dumnezeu a făcut-o pentru această epocă. Da, El este aici ca să facă aceasta. El a fost în profeți, a fost în Moise, în Ilie, în David și în toți ceilalți, ca să descopere făgăduința lui Dumnezeu pentru fiecare epocă. Dumnezeu a rânduit Cuvântul Său pentru fiecare timp, apoi a trimis un profet, iar Cuvântul a mers la profet ca să fie prezentat. El a procedat așa în toate epocile, pentru că este Dumnezeu și nu Se schimbă. Profetul care stă în seara aceasta printre noi este Isus Hristos. El este aici în forma Duhului Sfânt care cunoaște toate lucrurile și poate să descopere orice dorește.

Femeia aceasta a crezut, pentru că indiferent cât de multă necredință s-ar ridica în jur, Dumnezeu găsește întotdeauna o sursă de care oamenii nu știu nimic. Astfel, când un om are credință în Dumnezeu, el se ține de Ceva ce nu poate explica; este Ceva ce nu poate împinge, trage sau da la o parte. Dar pentru toate acestea este nevoie de Dumnezeu. Așa este credința. Ea găsește o sursă pe care alții nu o văd; găsește un om care are cu adevărat credință în Dumnezeu.

Biblia spune că Cuvântul Lui este ca o sabie. Dacă vrei o dovadă, acest lucru este scris în Evrei 4.12: *„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri.”* Această Sabie trebuie ținută de o mână credincioasă, antrenată în lucrurile duhovnicești; de un bărbat care îl cunoaște pe Dumnezeu. O să mă repet din nou. Cum credeți că a cunoscut Isus gândurile acelei audiențe? Pentru că El era Cuvântul. Haideți să citim și restul acestui verset: *„...mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* Vedeți? El a putut să deosebească gândurile inimii pentru că era Cuvântul.

Aseară, am arătat cum era în zilele Sodomei, și am văzut cum Bărbatul acela a stat acolo, a mâncat carne de vițel, pâine și unt, a băut lapte de vacă, avea haine ca mine și ca tine și a știut ce gândea Sara în inima ei, deși era în cortul de la spatele Lui. Nu-i de mirare că Avraam l-a numit Elohim, adică Cel ce există prin Sine însuși, Cel de Sine stătător.

Isus a spus: *„Cum a fost în zilele Sodomei, aidoma va fi la venirea Fiului omului.”* Ați știut aceasta? Așa scrie în Luca 17: *„Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla aidoma... și în ziua când Se va arăta Fiul omului.”* (v. 28,30). Focul este pregătit, națiunile sunt pregătite, evangheliștii și-au ocupat locurile și fiecare dar este așezat la locul lui. Nu-i de mirare că trebuie să fim perseverenți. Noi trebuie să împlinim planul lui Dumnezeu, iar acesta este să chemăm afară Mireasa lui Hristos din toate denomiunile și din lume; un popor pus deoparte pentru Dumnezeu.

Grecoaica aceea a auzit aceste cuvinte și a crezut. Ea avea multe piedici, dar credința ei nu avea niciuna. Credința nu cunoaște obstacole, de aceea nici credința

ei nu avea nici un obstacol. S-ar putea ca și tu să ai multe obstacole, dar dacă ai credință, ea nu cunoaște înfrângere pentru că este încrezătoare.

Haideți să privim câteva din piedicile pe care le-a avut această femeie.

Poate una dintre piedici i-a zis: „Tu aparții unei alte rase. Ești o grecoaică de obârșie siro-feniciană, iar El este iudeu.” Cu ale cuvinte, astăzi ai putea spune: „Denominațiunea mea nu are această trezire.” Nu are importanță ce crede denominațiunea ta, dacă ai vreuna. Femeia aceea era o ființă umană creată de Dumnezeu și avea o nevoie. Ea avea credință și era hotărâtă să lupte ca să primească rezolvarea problemei ei, de aceea nu a contat dacă denominațiunea ei va colabora sau nu, ea a luat inițiativa.

Poate pe drum a întâlnit vreun critic care i-a zis: „Zilele minunilor au trecut, astăzi nu mai este vindecare divină!” Poate era vreun iudeu din partea în care se afla Isus și el i-a zis: „Zilele minunilor au trecut. Nu mai există așa ceva.” Dar cu toate acestea, femeia a fost perseverentă. Barierele denominaționale nu au oprit-o, și nici cei care credeau că zilele minunilor au trecut, fiindcă ea știa mai bine. În primul rând, ea avea înăuntrul ei Ceva care îi spunea că va primi ceea ce cere.

Oh, oamenilor, dacă ați putea ține și în seara aceasta, acest lucru în inimile voastre, dacă ați fi conștienți că Dumnezeu este aici ca să vă dea ceea ce doriți! Dacă îndepliniți condițiile Lui, nu există nimic să vă poată sta împotriva.

Poate acolo erau o mulțime de femei care au venit la ea și i-au zis: „Soră Lidia”, sau cum o chema, „crezi că soțul tău te va lăsa să faci aceasta?” Desigur, ea își iubea soțul, dar aceasta nu avea nimic a face cu ceea ce era în inima ei. Fiica ei murea de epilepsie, iar Ceva îi spunea că trebuie să ajungă la Isus, pentru că dacă va reuși, se va întâmpla ceva minunat. Aceasta nu avea nimic a face cu soțul ei.

Poate erau unii care i-au spus: „Bine, dar ce vei face cu acest copil bolnav dacă El

va da greș?” Însă Ceva îi spunea că nu poate da greș, pentru că dacă El a fost vreodată Dumnezeu, rămâne pentru totdeauna același Dumnezeu. Nu era posibil să dea greș, așa că a continuat să persevereze.

„Cercul social din care faci parte, va râde de tine,” au spus alții. Dar pentru femeie nu conta aceasta. În inima ei era Ceva care o făcea să fie la fel de perseverentă, așa că nu o interesa dacă cineva râdea de ea sau nu.

Poate unii i-au zis: „Vei fi dată afară din biserică ta!” Fie că o scoteau afară din biserică sau nu, ea și-a continuat drumul, pentru că Ceva o atrăgea spre Isus. Acesta este motivul pentru că nu a fost nimic să-i poată sta în cale, nici o piedică, nimic.

Într-un sfârșit, femeia a ajuns în locul în care se afla Isus. Mulți oameni cred că totul este rezolvat dacă ajung în locul unde Se află El, dar nu este adevărat. În seara aceasta, El poate veni aici și să dovedească înaintea tuturor că este viu și astăzi, prin lucrările pe care a făgăduit că le va face în aceste zile din urmă. El a făcut aceasta aseară și o face în fiecare seară, pretutindeni, dovedind astfel că este viu. Poate ești și tu în prezența Lui, dar aceasta nu este de-ajuns. Nu, domnilor. S-ar putea să întâmpini piedici când vei sta în prezența Lui, la fel ca femeia aceasta.

Astfel, când a ajuns în prezența Lui, Isus i-a spus că El nu a fost trimis pentru rasa ei. Vă dați seama? Cel la care a venit și în care își pusese toată credința, a respins-o. Aceasta este o lecție mare. Tocmai Acela pentru care trecuse prin toate acele porți ale durerii și descurajării, a respins-o de îndată ce a ajuns înaintea Lui; a făcut aceasta după tot ce îndurase ca să ajungă la El și cu toate că în inima ei pulsa Ceva care îi spusese tot timpul să meargă înainte. După toate acestea, El i-a spus că cei din rasa ei nu sunt altceva decât niște câini: *„Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței.”* (Matei 15.25).

Penticostalilor, ce s-ar întâmpla dacă El v-ar numi câini? Oh, nu știu ce s-ar

Întâmpla! Ce s-ar întâmpla dacă El v-ar numi câini metodiști sau câini baptiști? După părerea mea, cel care ar fi numit așa, s-ar întoarce imediat la păstorul lui și i-ar spune că a avut dreptate și că nu este nimic de Individul acela. Dar dacă tu apuci Ceva și acel Ceva te apucă pe tine, este cu totul altceva.

„Eu nu sunt trimis pentru voi, câinilor, și nu se cuvine să iau pâinea copiilor și să v-o dau vouă! Nu voi sponsorizați campania aceasta și nu sunt trimis la voi, așa că nu se cuvine să iau din timpul meu și să vi-l dau vouă, când nu sunteți decât niște câini. De ce să-mi pierd timpul cu voi?” Ce dezamăgitoare ar fi fost acele cuvinte pentru o femeie care nu avea credință și nu ar fi fost determinată. Oh, dacă ai putea vedea aceasta, biserică! Dar cananeanca a stăruit. Ea nu era o plantă fragilă de cameră, care trebuie mângâiată tot timpul, nici una din acele plante hibrid care trebuie stropite peste tot ca să ții insectele departe. Ea era o plantă naturală și sănătoasă, pe care nu trebuia s-o stropești deloc. Insectele nu pot veni la o plantă adevărată pentru că este plină de sănătate, așa cum un nou-născut din Dumnezeu este plin de credința adevărată și sănătoasă a Duhului Sfânt, care nu poate fi descurajată de nimic. Nu poate, pentru că este perseverentă și merge direct la făgăduința lui Dumnezeu. Nu există nimic s-o oprească să meargă înainte, pentru că nu este un hibrid.

Dar astăzi avem numai hibridi. Dacă luăm de exemplu porumbul hibrid pe care-l văd pe indicatoarele de aici, el nu este bun pentru că îi omoară pe oameni. Cei care citiți revista „Reader’s Digest” știți că acolo scrie că femeile care îl mănâncă, nu vor mai avea copii peste douăzeci de ani; nu vor mai fi în stare să nască. El face multe daune în organism și provoacă acel cancer. Oh, totul este mâncat de viermi! Aceasta dăruie cu siguranță teoria științifică despre evoluție.

Dumnezeu a spus la început: „Totul să facă rod după soiul lor,” dar dacă iei sămânță de porumb hibrid și o semeni anul viitor, nu vei obține nimic. Tu ai un porumb care arată mai bine decât cel adevărat, dar de fapt nu ai nimic. Vedeți? Ei hibridează totul.

Dacă iei un măgar și îl încrucișezi cu un cal, vei obține un catâr, dar acel catâr nu

poate să se reproducă. Catârul este cel mai ignorant animal de pe pământ. Eu am călărit catâri și pot spune că așteaptă tot timpul momentul potrivit ca să te lovească. Este un animal care nu știe nimic și pe care nu poți să-l înveți nimic. Poți să-i tot vorbești, căci este la fel ca acești ziși creștini, cu urechile ieșite în afară: „Ce? Ce?” răgesc, dar habar n-au ce spun: „Zilele minunilor au trecut! Nu mai există vindecare divină!” Vedeți? El nu știe de unde vine și nici cine sunt tatăl și mama sa. Dar un cal de rasă își cunoaște tatăl și mama și știe cine au fost bunica, bunicul, străbunicul și așa mai departe. El știe de unde vine.

La fel este și creștinul adevărat născut din nou: el știe de unde vine. El nu-și are originea de la John Wesley, Luther sau oricine altcineva încoace, ci a început din ziua de Rusalii când Dumnezeu însuși a coborât peste oameni. El este Cuvântul manifestat, iar dacă îi vorbești Cuvântul, răspunde: Amin!”

Dar celălalt zice: „Eu nu știu nimic despre aceasta!” Îl puteți vedea pe acel catâr hibrid? El nu știe nici de unde vine, nici încotro merge și este într-o stare îngrozitoare.

Însă femeia cananeancă nu este ca el, nu este o plantă hibridă. Ea a apucat Ceva, de aceea, cu ea nu trebuia să te porți cu mânuși, nici s-o stropești și să spui: „Dragă, te implor să vii; ar trebui să vii chiar acum!” Nu, domnilor, ea nu avea nevoie de așa ceva.

Un creștin adevărat luptă pentru poziția lui. El trebuie să stea singur pe poziție, doar el și Dumnezeu, și se luptă pentru fiecare centimetru de teren, așa că nu este nevoie să te porți cu el ca și cu un bebeluș.

Aceasta este problema cu biserica pentecostală de astăzi: noi avem bebeluși pentecostali cu care trebuie să te porți cu mânuși, trebuie să-i stropești cu asta și cu cealaltă, până când te trezești că ai de-a face cu o grămadă de hibridi. De aceea, ceea ce ne trebuie nouă astăzi este o curățire a casei, începând de la amvon până la măturător; avem nevoie de un nou început, pentru ca în oameni să

se nască o credință nouă. Da.

Femeia aceea nu era un hibrid, ca acești așa ziși credincioși de astăzi. Știți ce a făcut ea? A recunoscut că El avea dreptate. Vedeți? Credința admite întotdeauna că Cuvântul are dreptate. Amin. Dacă credința ta nu punctează fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu cu „Amin!” înseamnă că ceva nu este în ordine cu experiența ta. Biblia spune că El este Același ieri, azi și în veci, iar dacă nu spui „Amin” la aceasta, înseamnă că ceva nu este în ordine. Isus a spus: *„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi...”* Dacă nu spui „Amin” la aceasta, ceva nu este în ordine. Dacă nu punctezi fiecare Cuvânt din făgăduința lui Dumnezeu cu un „Amin”, ceva nu este în ordine cu tine.

Ea a recunoscut că El avea dreptate; a recunoscut că într-adevăr era doar un câine care venise pentru firimituri. Dar noi nu suntem câini! Oh, nu! Noi trebuie să fim așezați pe un scaun cât mai în față, apoi spunem: „Dacă nu au serviciu de vindecare în prima seară, a doua seară nu mai venim!”

Puteți vedea cât era de diferită această femeie? Ea a fost alungată, scoasă afară, dar a refuzat să plece pentru că era determinată; era perseverentă, insistentă, pentru că Ceva dinăuntru ei îi spunea că va primi ceea ce dorește, așa că nu conta cât de mult trebuia să aștepte, nici prin ce avea să treacă. Ea avea să primească acel lucru oricum. Nu dorea o cină îmbelșugată, ci se mulțumea cu câteva firimituri, așa că a zis: *„...dar și câinii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.”* (Matei 15.27).

Acesta este felul în care trebuie să vii la El. Nu te grăbi să iei scaunul din față, ci ia-l pe cel din spate. Fii doar o ființă smerită, deoarece cărarea în sus merge întotdeauna în jos și *„oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat.”* (Ioan 23.12).

Țineți minte că femeia aceasta nu văzuse niciodată o minune înainte. Ea făcea parte dintre neamuri, dar avea credință. Ea era la fel ca și curva Rahav care nu a

spus: „Stai să văd cum îți piaptănă Iosua părul; să văd cum arată generalul, ce fel de săbii folosesc și ce armuri au!” ci a zis: „Am auzit că Dumnezeu este cu voi, iar aceasta îmi este de-ajuns. Tot ce doresc este să-mi arătați îndurare.” Vedeți? Ea a crezut.

„Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” (Romani 10.17).

Revenind la femeia cananeancă, Isus i-a zis: „Pentru că ai spus aceasta...” Vedeți? Mai întâi, ea l-a numit „Fiul lui David,” dar fiind dintre neamuri, ea nu trebuia să-L numească așa. Însă când l-a zis „Doamne,” aceasta era corect, fiindcă El era Domnul ei, nu Fiul lui David.

Ea s-a apropiat în mod corect de Darul lui Dumnezeu. De altfel, singura cale de a primi ceva de la El este să te apropie în mod corect. Astfel, această femeie a fost prima persoană dintre neamuri care a avut parte de o minune. Vedeți? Credința recunoaște că Cuvântul este drept, se umilește înaintea Lui și Îi dă respect. Ea este la fel și astăzi: dornică să aibă parte la orice: „Numai să ajung acolo!”

Ați observat cât de perseverentă a fost Marta în fața lui Isus? Ea avusese un frate pe care l-a iubit mult și care a deschis ușa casei lor pentru Isus, părăsind biserica. Lazăr fusese prieten cu Isus, dar acum era mort și zăcea de patru zile în mormânt, fiind deja în descompunere. Nasul îi căzuse și probabil și carnea de pe oase.

Eu am vorbit cu o femeie care aparține unei biserici organizate și ea mi-a spus că nu crede că Isus a fost mai mult decât un profet sau un om bun.

Eu recunosc că El a fost un Profet, dar a fost și mai mult decât un Profet, a fost Dumnezeuul profeților. În El a fost tot ce au fost profeții, plus toată plinătatea dumnezeirii.

Într-o seară mergeam pe drum și ea a zis:

„Frate Branham, aș vrea să-ți arăt că în mesajul tău este o greșeală.”

„Nădejdea mea este că și Domnul găsește o singură greșeală la mine.”

„Problema este că Îl lauzi prea mult pe Isus și Îl faci Dumnezeu,” a continuat ea.

„El a fost Dumnezeu. Dacă Isus nu a fost Dumnezeu, înseamnă că a fost cel mai mare înșelător pe care l-a avut lumea vreodată.”

„Dar tu Îl faci divin.”

„Păi, El a fost divin.”

„Oh,” a spus ea, „El a fost un Om bun.”

„Isus a fost mai mult decât un om bun; El a fost Dumnezeul cel divin.”

„Am să-ți dovedesc cu Biblia ta că nu a fost divin.”

„Te rog să faci aceasta,” i-am răspuns eu.

„Biblia spune în Ioan 11 că atunci când S-a dus la mormântul lui Lazăr, Isus a plâns.”

„Atât scrie în Biblia ta?”

„Da,” a răspuns ea.

„Atunci greșești.”

„Bine, dar cum putea să fie divin dacă a plâns?”

„Pentru că El a fost în același timp și Om și Dumnezeu. Desigur, eu recunosc că atunci când a plâns era un Om, dar când a stat lângă mormânt, și-a îndreptat trupul mic și firav și a spus: „*Lazăre, vino afară!*” iar acel bărbat care era mort de patru zile, s-a ridicat în picioare și a trăit din nou, a dovedit că era mai mult decât un Om.” Da, domnilor.

Moartea și-a cunoscut Stăpânul, iar sufletul și-a cunoscut Salvatorul. Timp de patru zile, Lazăr fusese plecat într-o călătorie undeva unde nu știe nimeni, dar când l-a chemat El, a ieșit afară din mormânt. Amin. Aceasta dovedea că Isus era mai mult decât un om.

El a fost Om în seara când a coborât de pe munte și l-a fost foame, iar când s-a uitat spre copacii aceia ca să găsească ceva să mănânce, a văzut un pom care nu avea roade, așa că l-a blestemat. El a fost Om când l-a fost foame, dar când a luat cinci pâini și doi pești și a hrănit cu ele cinci mii de oameni, rămânând șapte coșuri cu firimituri, a fost mai mult decât un om. Așa este.

El a fost Om când s-a întins în spatele corăbiei și a adormit sleit de puteri după ce o zi întreagă a predicat, a făcut vindecări și a descoperit gândurile inimilor oamenilor. În noaptea aceea, zece mii de diavoli ai mării au jurat că Îl vor îneca, în timp ce micuța corabie veche se zbătea pe valuri ca un dop de plută, iar diavolul își zicea: „Acum l-am prins!” Se părea că totul s-a terminat, dar când s-a ridicat și și-

a pus piciorul pe puntea corăbiei, Și-a ridicat privirea și a spus: „*Taci! Fără gură!*” vânturile și valurile I s-au supus, dovedind că era mai mult decât un om, era Dumnezeu.

El era Om când a plâns și a cerut apă pe cruce, iar ei I-au dat oțet. Era Om când a plâns, a sângerat, a fost pironit pe cruce și a murit, dar în dimineața de Paști, când a rupt pecetea mormântului și S-a ridicat din nou spunând: „*Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor!*” a fost mai mult decât un om. A fost Dumnezeu într-un Om, Fiul Lui.

Nu-i de mirare că Marta, care înțelegea acest lucru, a fost perseverentă în prezența lui Isus. Ea I-a zis: „*Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu.*”

Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.” (Ioan 11.21-22).

Oh, dacă am putea lua și noi aceste cuvinte în inimile noastre, în seara aceasta! „Știu că stau într-un scaun cu rotile; știu că am cancer, probleme cu inima sau orice altceva ar fi. Știu că medicul a spus că mi se apropie sfârșitul.” Dar nu uitați: Orice Îi ceri lui Dumnezeu, El va face. Nu uitați că El stă la dreapta majestății Sale ca să mijlocească pe baza mărturisirii noastre. Fii doar perseverent ca Marta!

Se părea că El nu a luat-o în seamă, fiindcă atunci când a trimis să-L cheme, nu S-a dus; a trimis din nou după El, și tot nu S-a dus. Apoi, la patru zile după ce Lazăr fusese îngropat, a venit și El. Dar ea a fost perseverentă pentru că apucase Ceva; Îi văzuse lucrările și știa că era Dumnezeu. Da, ea a știut aceasta și pentru că a fost perseverentă, a primit ceea ce a cerut.

Femeia sunamită a fost perseverentă în prezența lui Elisei. Oh, copilul ei mort era întins pe pat, iar Elisei a încercat să-l trimită pe Ghehazi cu toiagul său uns, ca să-l pună peste copil, dar credința ei nu era în acel băț, ci în profet. Ea știa că

Dumnezeu era în profetul Său, pentru că văzuse cum s-au împlinit cuvintele rostite de el. Elisei era un profet legitimat, așa că ea știa că ceea ce a spus el venea de la Dumnezeu. Astfel, ea i-a zis: „*Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.*” (2Împărați 4.30). Femeia a rămas cu el și a insistat până a primit ceea ce a cerut.

Aceasta îmi amintește de o femeie micuță din California, pe care am întâlnit-o acum trei sau patru ani la Jeffersonville. Ea avea o tumoare care cântărea 50 de livre (22 de kilograme). A fost nevoie s-o aducă pe sus în adunare și au pus-o în spatele audienței. Credea că mă voi ruga pentru bolnavi, dar în seara aceea mersesem acolo numai ca să vorbesc despre ceva asemănător cu tema din seara aceasta. Când am terminat de vorbit, cineva i-a spus: „În seara aceasta nu se va ruga pentru bolnavi.

Femeia dorea însă să mă rog pentru ea și credea, pentru că mai fusese în adunările mele, așa că a zis: „Cred că dacă fratele Branham se va ruga pentru mine, voi fi vindecată.” Astfel, doi sau trei diaconi au mutat-o din spate și au pus-o lângă ușa de la intrarea în clădire. Când m-am îndreptat cu Billy Paul spre ieșire și am trecut pe lângă ea, femeia m-a prins de pantaloni și a zis: „Frate Branham, eu am crezut întotdeauna că dacă te vei ruga, Dumnezeu mă va vindeca.” Eu mi-am pus mâinile peste ea și i-am zis: „Soră, să ți se facă după credința ta.”

După câteva luni, am întâlnit-o din nou într-una din adunările de acolo. Avea o talie perfectă, pentru că tumoarea aceea de 50 de livre dispăruse. Ea a spus: „Pot să iau orice femeie cu mine, s-o duc în camera femeilor și să-i arăt că pe trupul meu nu mai este nici urmă de tumoare. Aici este o fotografie care arată cum eram atunci.”

Ce s-a întâmplat? Ea a fost perseverentă și nu a contat dacă eu m-am rugat sau nu pentru bolnavi. Femeia venise din California să fie vindecată și nu avea de gând să se întoarcă acasă tot așa. Vedeți? Ea a fost perseverentă.

Îmi amintesc că acum câțiva ani am fost chemat la un băiat care era pe moarte. Medicii nu au vrut să mă lase în salon pentru că avea difterie neagră și aveam și eu copii. Deci, medicul lui mi-a zis:

„Nu poți merge acolo pentru că ești căsătorit și ai copii.” Eu știam că medicul este catolic, așa că l-am întrebat:

„Dacă băiatul ar fi catolic, ai lăsa preotul catolic să intre la el?”

„Da, dar preotul catolic nu este căsătorit,” a răspuns el.

„Este adevărat, dar vizitează familii cu copii și așa mai departe.”

„Nu se pune problema aceasta, frate Branham.”

„Tu l-ai lăsa pe preot să intre acolo ca să-i facă ultimul ritual, așa că lasă-mă și pe mine să intru, pentru că băiatul acesta este pe moarte și este ultimul ritual.”

În cele din urmă, l-am convins să mă lase să intru, dar înainte de toate m-a îmbrăcat cu toate acele lucruri, ca pe un Klu-Klux-Klan sau ceva asemănător.

Mama și tatăl băiatului erau acolo. Eu ieșisem de la o adunare, iar mama și tatăl lui mi-au zis: „Dacă vii să te rogi pentru el, fiul nostru va trăi.” Băiatul avea 17-18 ani. Când am intrat, am văzut că era conectat la un aparat medical. Băiatul era inconștient de vreo două sau trei zile și nu știa ce se petrece în jurul lui. Eu am îngenuncheat în prezența părinților lui și m-am rugat o rugăciune de credință simplă.

„Domnule,” l-am întrebat pe bărbat: „tu Îl crezi pe Dumnezeu?”

„Din toată inima mea, de aceea, singurul lucru pe care doresc să-l faci tu, este să Îl rogi pe Dumnezeu și știi că El te va asculta.”

„Îți mulțumesc frate pentru încredere. Nădăjduiesc să nu o înșel.”

După ce am spus aceste cuvinte, mi-am pus mâinile peste băiat și am zis: „Doamne Isuse, lasă ca credința acestui tată și a acestei mame să se unească cu credința mea, fiindcă în seara aceasta venim împreună înaintea tronului Tău. Îngăduie ca acest băiat să trăiască și să nu moară, pentru că noi credem și Te rugăm aceasta în Numele lui Isus.”

Când m-am ridicat de pe genunchi, tatăl băiatului s-a întins peste aparatul de respirație, a cuprins-o pe soția sa în brațe și i-a zis: „Oh, mamă, nu este minunat? Oh, este atât de minunat!”

Sora medicală care stătea lângă bolnav era atât de uimită de ceea ce vedea, încât se părea că micuța bonetă de pe capul ei era gata să cadă. A privit în jur și a zis:

„Domnule, nu înțeleg... Cum este posibil ca tu și soția ta să vă purtați așa când fiul vostru este pe moarte?”

„Dragă, fiul meu nu este pe moarte,” a răspuns bărbatul.

„Ei bine, dar medicii au spus că este pe moarte. Când aparatul indică o bătaie așa de mică a inimii și o temperatură atât de mare, pacientul este pe moarte. Nimeni în toată istoria nu și-a revenit dintr-o asemenea stare.”

Nu voi uita niciodată credința aceluia tată, care cred că aparținea de mișcarea lui A.B. Simpson și avea vreo șaiszeci de ani. El s-a dus spre tânăra soră, și-a pus mâinile pe umerii ei, a privit-o drept în față și i-a zis: „Scumpo, tu te uiți numai la aparatul acela, dar eu privesc la făgăduința lui Dumnezeu care spune că o va face.”

Vedeți? Depinde la ce privești. Ei se bucurau și se îmbrățișau, măcar că încă nu vedeau nimic, dar astăzi fiul lor este căsătorit, are doi copii și a plecat misionar în Africa. De ce? Pentru că un tată și o mamă au putut să reziste în ceasul cel mai întunecos. Fii perseverent! Da, domnule, fii perseverent și cu credință în Dumnezeu.

Micuțul Mica a fost perseverent când a primit o vedenie de la Dumnezeu, deși stătea în prezența a patru sute de proroci antrenați. Ei au trimis la el un sol, care i-a zis:

„Te vom primi din nou în asociație dacă vei vorbi la fel ca ei.” Dar Mica a răspuns: „Viu este Domnul că voi spune numai ce va spune El.” După ce vedenia lui a fost cercetată cu Cuvântul lui Dumnezeu, Mica și-a pronunțat profeția indiferent de ce spuneau ceilalți. Atunci Ahab a zis: „*Puneți pe omul acesta la închisoare și hrăniți-l cu pâinea și cu apa întristării, până când mă voi întoarce în pace.*” Dar Mica i-a răspuns: „*Dacă te vei întoarce în pace, Domnul n-a vorbit prin mine.*” (2Împărați 22.27-28). Vedeți? Mica a fost perseverent pentru că știa pe ce stă.

Orbul care a fost vindecat de Isus, nu putea să se certe cu teologii aceia. Ei l-au întrebat:

„Cine ți-a deschis ochii?”

„Un Om numit Isus din Nazaret,” a răspuns el.

„Omul acela este un păcătos și nu știm de unde vine.”

Atunci, bărbatul care fusese orb le-a dat un răspuns bun: „Voi sunteți liderii religioși de astăzi și deși Omul acesta mi-a dat vederea, nu știți de unde vine?” Vedeți, el a avut o „teologie” proprie foarte bună. Nu se putea certa cu ei, dar un lucru era sigur: putea să vadă și nu îi era rușine s-o spună. Mamei și tatălui său le fusese rușine să spună ceva despre vindecarea lui, însă lui nu îi era frică deloc. El a simțit, a văzut și avea rezultatul. Ceva i-a vorbit și pentru că a fost perseverent, a primit ceea ce a cerut.

În lecția de aseară, am văzut că Petru, care în vremea aceea se numea încă Simon, a venit în prezența lui Isus Hristos. El fusese învățat încă din copilărie că Mesia trebuia să fie un profet. Astfel, când a ajuns în prezența lui Isus, iar El i-a zis: „*Tu ești Simon, fiul lui Iona,*” a crezut imediat și a fost atât de perseverent, încât mai târziu a devenit episcopul Bisericii.

Când a văzut aceasta, Filip a alergat în jurul muntelui, la un alt cititor al Bibliei, ca să-l aducă și pe el la Isus. Astfel, când a venit Natanael, un bărbat renumit, un evreu adevărat și un gentleman integru și a intrat în adunare în prezența preotului său și a celorlalți, iar Isus s-a uitat la el și i-a zis: „*lată cu adevărat un israelit în care nu este vicieșug,*” a răspuns mirat: „De unde mă cunoști? Eu nu Te-am văzut niciodată, de unde ai știut cine sunt?”

Și Isus i-a răspuns: „*Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.*”

Atunci Natanael a căzut la picioarele Lui și a zis: „*Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!*” De ce? Pentru că indiferent ce au spus ceilalți, el a fost perseverent, iar acum L-a întâlnit pe Cel despre care citise; a găsit în Isus pe Cel pe care-L aștepta.

Într-o zi, în timp ce Isus stătea lângă o fântână, a venit o mică prostituată să ia apă. El era un Om simplu, îmbrăcat cu haine simple, mânca la fel ca ceilalți și vorbea limbajul simplu al poporului. Ei au intrat în vorbă și curând El a aflat care era problema ei, așa că i-a zis:

„Du-te de cheamă pe bărbatul tău și vino aici”.

„N-am bărbat,” a răspuns femeia.

„Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.” Vedeți? Sămânța aleasă mai dinainte din inima ei a atins Viața.

Dar când același lucru i-a atins pe farisei, totul s-a transformat în întuneric, așa că au zis: „Omul acesta este un Beelzebul, un ghicitor.”

Femeia a știut că cuvântul este mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri și că El deosebește gândurile inimii, așa că i-a zis lui Isus: *„Doamne, văd că ești proroc. Noi n-am mai avut nici un proroc de patru sute de ani, dar văd că Tu ești proroc. Eu știu că are să vină Mesia (căruia I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.”*

Și Isus i-a zis: *„Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.”* Desigur, Cel care a făcut toate acele minuni, nu a mințit, ci El era într-adevăr Profetul: *„Eu sunt Mesia cel așteptat. Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.”*

Cum credeți că ar mai fi putut fi oprită? Dacă ați fost vreodată în Est, știți că oamenii de pe stradă nu vorbesc niciodată cu prostituatele. Ea nu avea dreptul să vorbească în public, nu avea nici o autoritate, dar cu toate acestea nu exista nimic s-o poată opri, așa cum nu se poate opri focul să ardă o casă pe o vreme cu vânt.

Femeia a alergat direct în cetate și le-a zis oamenilor: „*Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este Acesta Hristosul?* El stă acolo la fântână. Mesia pe care Îl așteptăm să vină stă acolo. Știu că este El, pentru că mi-a spus tot ce am făcut.” Și Biblia spune că oamenii au crezut din pricina mărturiei ei.

În încheiere aș vrea să vă mai spun o istorioară, pentru că văd câțiva oameni hispanici care stau acolo. Nu demult, am fost în Mexic, iar acolo am predicat într-o arenă sau ceva de felul acesta. Nu am putut obține o arenă mare pentru luptele cu tauri, dar și aceea putea primi câteva mii de oameni. Traducătorul meu a fost fratele Espinosa, care cred că aparține de „Adunarea lui Dumnezeu” din California.

Cu o noapte înainte, pe platformă venise un orb care nu putea vedea nimic. Eu purtam haine și încălțăminte bune, dar sărmanul acela bătrân avea niște haine zdrențuroase, pantalonii îi erau rupți, iar pălăria îi era cusută cu niște sfoară de țesător. Era orb, iar barba albă îi atârna pe piept în jos. Poate că picioarele lui bătrâne nu mai purtaseră de ani de zile încălțăminte. Era plin de praf și nu vedea deloc. Când m-am uitat la el, m-am gândit: „Tata ar fi cam de vârsta lui dacă ar fi trăit.”

M-am dus la el și l-am întrebat: „Ce mai faci?” Fratele Espinosa a tradus. Mi-am pus piciorul lângă al lui ca să-l compar și m-am gândit: „Dacă i se potrivesc pantofii mei, am să i dau lui.” Oh, dar picioarele lui erau cu mult mai mari decât ale mele! Mi-am comparat umerii cu ai lui ca să văd dacă sunt la fel, dar umerii lui erau mai lați ca ai mei, așa că mi-am dat seama că nu pot să-i dau nici haina mea. Atunci m-am gândit: „Ce pot face, Dumnezeule? Sărmanul bătrân poate nu a avut niciodată în viața lui nici măcar o masă decentă.” Poate mânca doar niște cipsuri Tortilas vechi și aruncate de alții pe undeva, dar cu toate acestea, din puținii bani pe care-i avea trebuia să cumpere o lumânare care să ardă pe un altar de milioane de dolari, pentru iertarea păcatelor și să trăiască într-o asemenea superstiție și întunecime. L-am îmbrățișat și am început să plâng, gândindu-mă: „Ce vremuri! Cum poate fi viața atât de crudă?” după care am zis: „Oh, Dumnezeule, ai milă de el!”

Deodată, bătrânul a strigat: „Gloria a Dios!” M-am uitat la el și atunci am observat că umbla pe platformă și putea vedea la fel de bine ca mine.

În seara următoare când am venit la adunare, de jur împrejurul platformei era o grămadă mare de haine vechi, șaluri și căciuli, înaltă de vreo trei sau patru picioare (aproximativ un metru). Nu-mi dau seama cum știau care a cui sunt, dar credeți că le păsa? În ziua aceea, au venit la adunare pe la opt sau nouă dimineața, deși nu aveau locuri și afară ploua cu găleata. Totuși ei stăteau acolo sprijiniți unii de alții. Femeile aveau părul ud și căzut și își țineau copiii lângă ele, fiindcă toți veniseră acolo de la nouă dimineața, și așteptau în acea ploaie, deși adunarea începea abia la opt și jumătate sau la nouă seara. Ei voiau să fie siguri că vor fi acolo, așa că au așteptat până când am venit.

Când am ajuns, m-au lăsat pe o scară de funii în spatele arenei și astfel am ajuns pe platformă. Acolo era Billy Paul și un om pe care l-am numit „Manana”, adică „mâine”, pentru că întotdeauna când venea să mă ia era foarte încet. Eu îi ziceam: „Vino mâine, fiindcă seara aceasta ai ruinat-o deja.” Deci, el m-a dus acolo, iar ei m-au coborât pe platformă.

Eram însoțit de fratele Jack Moore, pe care cred că-l cunoașteți mulți dintre voi, de fratele Espinosa și de alți câțiva frați. Deodată am auzit o zarvă mare în mulțime, iar Billy a venit la mine și mi-a zis:

„Tată, trebuie să faci ceva, pentru că acolo este o femeie micuță spaniolă, cu un copil mort în brațe, iar oamenii spun că este mort de azi-dimineață. Manana a dat toate numerele de rugăciune și nu mai are niciunul, dar femeia este hotărâtă să-și aducă copilul în rândul de rugăciune. Noi avem deja vreo patru sute de oameni care așteaptă, gata pentru rugăciune.”

„Ei bine, fă cumva și ține-o în spate, pentru că dacă vine în față, îi va face și pe ceilalți să facă la fel. Spune-i că poate intra în rândul de mâine. Noi vom fi și mâine aici, așa că îi vom da și ei un număr de rugăciune.”

„Vino și încearcă tu, fiindcă am acolo trei ușieri care nu pot face nimic ca s-o țină pe loc, pentru că se strecoară printre picioarele lor, li se urcă pe umeri și încearcă orice altceva, cu acel copil mort în brațe.”

Atunci m-am întors spre fratele Jack și i-am zis: „Frate Jack, femeia nu mă cunoaște, așa că nu-și va da seama dacă sunt eu sau tu. Du-te și roagă-te pentru copilul ei, fiindcă aceasta va rezolva problema.” Apoi am întrebat: „Copilul este mort?”

„Da,” a răspuns el.

Eu vorbeam despre credință ca fiind substanța tuturor lucrurilor pe care le nădăjduim, iar fratele Espinosa a început să se roage pentru copilașul acela mort. În timp ce priveam acolo, am văzut în fața mea o vedenie cu un copilaș mexican mic și fără dinți care mă privea și îmi zâmbea, așa că am spus: „Frate Jack, adu copilul aici.” Imediat oamenii s-au dat la o parte și au lăsat femeia să treacă.

Când a ajuns, femeia a căzut în genunchi cu un rozariu în mână și strigând: Padre!”

Am ridicat-o imediat și i-am zis: „Nu face aceasta!” La piept ținea o păturică mică cu dungi albe și albastre, în care era învelit un copilaș cam așa de mare și țeapăn.

„Întreab-o când a murit.”

„A murit în cabinetul doctorului pe la ora nouă dimineața,” a răspuns ea prin traducător. Era nouă și jumătate sau zece seara, iar ea stătea acolo udă learcă de dimineață. Sărmana femeie părea de vreo douăzeci și cinci de ani și probabil era primul ei copil.

M-am întors spre traducător și i-am zis: „Frate Espinosa, nu traduce această rugăciune, pentru că tocmai am avut o vedenie cu un copilăș care se uita la mine și râdea. Poate este copilășul acesta.”

După ce am spus aceste cuvinte, mi-am pus mâinile peste acea păturică mică și am zis: „Scumpule Tată ceresc, nu știu ce înseamnă vedenia pe care am avut-o, dar am văzut un copil mic. Dacă este acesta și ești gata să-l chemi la viață, eu îl chem înapoi la viață, în Numele lui Isus Hristos.” În clipa aceea, copilul a scos un țipăt, apoi a împins păturica și a început să plângă.

Revista oamenilor de afaceri „Vocea” a scris nu demult despre aceasta.

După învierea copilului, i-am zis fratelui Espinosa: „Nu spune nimic despre aceasta, ci trimite pe cineva s-o însoțească pe femeie și pe copil la medicul ei, ca să dea o declarație semnată despre decesul lui, înainte de a se face public acest lucru, fiindcă noi știm că totul trebuie dovedit.” El a trimis pe cineva cu femeia, iar doctorul a semnat declarația spunând: „Copilul a murit de dublă pneumonie, în dimineața aceea la ora 9.00 în cabinetul lui. El nu a mai respirat, inima i s-a oprit și a murit pe loc.”

De ce a venit acea femeie mică acolo? Pentru că a fost perseverentă. Nu era nimic s-o poată opri. Chiar dacă preotul ei ar fi scos-o afară din biserică sau orice altceva s-ar fi întâmplat, ea ar fi făcut-o oricum. Probabil că a aflat de bătrânul care își primise vederea cu o noapte înainte, așa că și-a zis: „Dacă Dumnezeu poate să dea vederea unui orb, poate să ridice și din morți!” Vedeți? Ea era în nevoie, dar a fost perseverentă, la fel ca femeia cananeancă, și astfel a primit ceea ce dorea.

Frate și soră, noi suntem în prezența lui Isus Hristos, iar El a spus: „*acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor*, iar dacă vor cere ceva și vor crede, vor primi.” (Matei 18.20).

Haideți să fim și noi perseverenți, în timp ce ne plecăm capetele și suntem în prezența lui Dumnezeu.

Tatăl nostru ceresc și îndurător, noi am vorbit vreo treizeci de minute pentru Împărăția lui Dumnezeu. Tu ai făcut o făgăduință și ești obligat față de ea. Doamne, ajută-ne să ne amintim de aceasta și să fim la fel de perseverenți ca femeia aceea micuță. Și pentru că Isus este în mijlocul nostru, ajută-ne să ne ținem de El cu perseverență, până vom primi lucrul pentru care am venit.

Dacă printre noi este cineva care nu este mântuit, ajută-l să se țină de Tine până când este primit de îndurarea mântuitoare a lui Dumnezeu. Dacă cineva nu a primit încă botezul Duhului Sfânt, ajută-l să fie asemenea acelei femei micuțe, astfel încât să nu îi poată sta nimic în cale. Ajută-i să fie perseverenți până când Duhul Sfânt le umple viețile de îndurarea lui Dumnezeu; iar dacă sunt bolnavi, ajută-i să nu se lase, ci să fie la fel de perseverenți ca Iacov, care s-a ținut de Tine și a spus: *„Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.”* (Geneza 32.26). Acea binecuvântare însemna pentru el viața, și la fel înseamnă și pentru noi în seara aceasta. Doamne, pentru noi vindecarea înseamnă viață, de aceea Te rugăm să vii în mijlocul nostru pentru ca noi să Te apucăm pe Tine și Tu să ne apuci pe noi, așa cum ai făcut cu Iacov, acel biruitor în luptă, fiindcă dorim ca numele noastre să fie scrise în Cartea Vieții Mielului care este în cer și nu în registrul unei biserici de aici de pe pământ. Ajută-ne să fim perseverenți și să ne ținem de Tine, până când Dumnezeu își confirmă făgăduința în noi, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele Lui.

Doamne, noi știm că un Cuvânt de la Tine înseamnă mai mult decât un milion de cuvinte spuse de altcineva. Vino, Te rog și dovedește că am spus adevărul, fiindcă Tu ești Același ieri, azi și în veci; ești Cuvântul. Tu ești Cuvântul care a fost în Noe; Tu ești Cuvântul care a fost în Moise; Tu ești Cuvântul care a fost în Ilie; Tu ești Cuvântul care a fost în David și ești Cuvântul care S-a făcut trup și este printre noi în seara aceasta. Tu ești aici ca să dovedești fiecare făgăduință pe care ai făcut-o pentru ceasul acesta, când este *„așa cum a fost în zilele Sodomei,”* și toate celelalte făgăduințe pe care le-ai făcut. Îngăduie aceasta, în această seară, Tată, fiindcă Te așteptăm să vii aici.

Îngăduie ca biserica să se ridice prin credință, să apuce făgăduința Ta și să spună: „Doamne, eu sunt perseverentă și voi sta aici ca văduva care l-a apucat pe acel judecător nedrept și nu l-a lăsat până nu a primit ceea ce cerea.” Și dacă judecătorul acela nedrept, i-a dat femeii ceea ce dorea, ca să scape de ea, cu cât mai mult le vei da Tu, Tată ceresc, ceea ce doresc celor care se țin de Tine? Împlinește aceasta, Doamne, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin. Domnul să vă binecuvânteze.

Billy, ai împărțit numere de rugăciune? Două sute? Cu ce literă ai împărțit astăzi? „H”? Aseară am început de la numărul 1, așa-i? Atunci în seara aceasta vom începe de la un alt număr. Numărul de rugăciune din seara aceasta este cu litera „H”. Cine are numere de rugăciune, să le păstreze, pentru că ne vom ruga pentru fiecare. Când îi dai unui om un număr de rugăciune, el este 60% vindecat, fiindcă știe că va intra în rând, așa că se ține de aceasta. De aceea le și dăm.

În seara aceasta vom începe de la numărul 80. 80, 90, 100. Cine are numărul H80? Ridică mâna. Nu-l văd. (Cineva spune: „Este acolo în spate.”). Ei bine, vino aici, domnul H80. Cine are H81? Vino aici, doamnă. H82? Ridică mâna. Cum spui în spaniolă? Poate este cineva hispanic. Ei bine, 82, 83. Cine are numărul H83? Uitați-vă și pe numărul vecinului, poate este surd și nu poate auzi. H83?

Nu luați numere dacă nu le folosiți. Nu le dați la alții, ci țineți-le pentru voi. Luați numerele și ascultați instrucțiunile. Luați numerele și țineți-le pentru voi.

H83? H84? Doamna de aici. 85, 86. Așa este. 87, 88, 89, 90... 100. Numără-le, frate Grant și vezi dacă sunt toți.

Acum voi vorbi pentru toți. Vom termina în 10-15 minute. Aș vrea să rămână fiecare la locul lui, să faceți liniște și să fiți respectuoși și perseverenți.

Am să vă spun încă o scurtă istorioară. A fost o dată o femeie care avea o scurgere

de sânge. Vestea despre Isus s-a răspândit peste tot, așa că femeia aceasta s-a dus la adunarea pe care o ținea Isus, dar pentru că nu putea ajunge nicicum la El, și-a zis în inima ei: „Dacă reușesc să-l ating haina, mă voi vindeca.” Vă amintiți istorioara aceasta? Astfel, s-a strecurat și s-a atins de haina Lui.

Și ce s-a întâmplat? Isus s-a întors și a întrebat: „*Cine s-a atins de Mine?*” Când L-a auzit ce spune, Petru L-a muștră și i-a zis: „Doamne, cum poți întreba așa ceva? Oamenii se vor întreba dacă ești în toate mințile...”

În vremea aceea toți îi ziceau: „Bună ziua, Rabi. Bună, Profetule. Acesta este Profetul din Galilea. Acesta este tânărul profet din Nazaret.”

Preoții ziceau: „Îndepărtați-vă de Omul acela! Toată lumea să stea departe de El!” dar femeia a rămas statornică și și-a zis: „Dacă aș putea să mă ating de haina Lui.” Și aceasta a făcut.

Petru l-a zis: „Ei bine, Tu îi faci pe oameni să creadă că nu ești în toate mințile,” dar Isus a continuat: „Am simțit că din Mine a ieșit o putere.” Vedeți? El a simțit că a slăbit în putere.

Apoi a privit în jur peste audiență până când a găsit-o pe femeie. Și ce i-a zis când a văzut-o? „*Credința ta te-a mântuit.*” Vedeți? l-a spus de scurgerea de sânge și că a fost mântuită, așa-i?

Câți dintre voi cred că El este Același ieri, azi și în veci? Ridicați mâna. Câți din voi știu că acesta este adevărul? În Evrei 4.15 scrie că avem un Mare Preot care are milă de slăbiciunile noastre. Știți aceasta?

Deci El este Același ieri, azi și în veci, cu deosebirea că acum nu este prezent în formă fizică. Atunci când va veni în formă fizică, timpul se va sfârși și El Își va lua

Biserica la Sine. Acum El este aici în forma Duhului Sfânt, care vine în mine și în tine, și care face aceleași lucrări. Isus a spus în Ioan 14.12: „...*cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu.*” Este adevărat?

Dacă spunem Adevărul și este Cuvântul pe care L-a făgăduit El pentru această zi, atunci nu este acest Cuvânt mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri în stare să deosebească gândurile și simțirile inimii? Sigur că da. De ce? Pentru că este la fel ca atunci. Cum au fost legitimați apostolii? Prin faptul că Cuvântul lui Dumnezeu pentru acea zi era în ei. Aceasta a fost legitimarea lor. Niciunul dintre ei nu a aparținut vreunei organizații, nici măcar unul, iar dovada lor a fost slujba lor.

Dumnezeu a spus: „Dacă printre voi este un proroc și ce spune el se va împlini, să îl ascultați, pentru că Eu sunt cu el, dar dacă nu se va împlini, să nu-l ascultați.” Acest lucru nu se poate întâmpla o singură dată, ci trebuie să fie așa în continuu. Desigur, este și darul prorociei. El este dat în biserică, dar înainte de a fi spusă în fața bisericii, prorocia trebuie cercetată de judecători. „Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să *judece.*” (1Corinteni 14.29).

În schimb, profetul se naște profet; el este ales și pus deoparte mai dinainte. Astfel, Dumnezeu a spus despre Ieremia: „*Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.*” (Ieremia 1.5). Despre Ioan Botezătorul s-a spus cu șapte sute doisprezece ani înainte de a se naște: „*Un glas strigă: „Pregătiți în pustiu calea Domnului...”* (Isaia 40.3). Vedeți? Desigur.

Fiți atenți! Când a fost pe pământ, Isus S-a jertfit pentru mântuirea și vindecarea noastră. Credeți aceasta? Astfel, El nu poate veni să vă mântuiască în seara aceasta, pentru că a făcut-o deja. Problema păcatului este rezolvată, pentru că El este Mielul lui Dumnezeu care a luat păcatele lumii: „...*El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.*” (Isaia 53.5). Acest lucru a fost făcut deja, de aceea, nu contează cât de mult strigi; tu trebuie să accepți acel

lucru. El este Marele Preot care stă la dreapta măririi și mijlocește pe baza mărturisirii noastre.” Înțelegeți? Așa este corect și la fel este cu vindecarea.

Dar dacă El ar sta în seara aceasta aici, purtând costumul pe care mi l-a dat mie? Ce ar face în rândul de rugăciune? Cum ai ști că este Isus? Vedeți? Dacă cineva ar veni și l-ar zice: „Isuse, mă vindeci?” El ar răspunde: „Am făcut-o deja.”

Dacă El ar fi avut doar semnele cuielor în mâini, oricine ar putea avea așa ceva. Dar cum ai ști ce fel de viță este? După viața din ea. Ei au scris o carte a Faptelor Apostolilor despre mlădița care a ieșit din Vița Isus Hristos, este adevărat? Iar dacă această Vița va produce o altă mlădiță, s-ar putea scrie o altă carte a Faptelor. Dacă prima mlădiță a rodit struguri, a doua nu va putea rodi lămâi. O creangă de lămâi, poate trăi într-un butuc de citrice, dar va aduce la suprafață lămâi, pentru că este altoită acolo și ca urmare va aduce la suprafață roadele soiului ei. Dacă vița însăși va produce o altă mlădiță, aceasta va rodi aceleași roade ca prima mlădiță, pentru că în ea este aceeași Viață care este în Isus Hristos. Așa este.

Isus a spus: „*cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu.*” Astfel, dacă El ar fi aici, ar fi cunoscut după Viața Sa și după lucrările pe care le-a făgăduit pentru această epocă.

Câți ați fost aici aseară? Ridicați mâinile. Cred că toți. Este bine.

Din câte știu eu, toți cei aflați în rândul de rugăciune îmi sunt străini. Ridicați mâna, dacă este adevărat. Câți de acolo îmi sunteți străini? Singurul lucru pe care vi-l cer este să aveți credință și să credeți că v-am spus adevărul.

Hristos a făgăduit aceste lucruri pentru zilele din urmă. Eu știu că ați avut aici, în oraș, luptători mari: Oral Roberts, Jack Coe și alți bărbați mari ai credinței. Aceștia au avut timpul lor, dar gândiți-vă că va fi un ultim semn pe care neamurile îl vor vedea înainte de venirea Fiului făgăduit al lui Avraam, tatăl tuturor, și acest semn

va fi arătat Bisericii alese.

Amintiți-vă că în zilele lui Avraam, a fost Unul care a rămas cu el, pentru că ceilalți doi s-au dus să predice în Sodoma. Dar ei nu au arătat nici un semn, așa cum se întâmplă și astăzi. Semnul a fost arătat numai Bisericii chemate afară, iar Isus a profețit că acum se va întâmpla la fel: Dumnezeu Se va arăta într-un trup de carne și va descoperi gândurile inimii. Înțelegeți? El a făgăduit aceasta, iar Biblia spune că *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei 24.35).

Câți dintre voi veți crede pentru vindecare și pentru orice altceva aveți nevoie, dacă El va face acest lucru, dovedind că este prezent aici?

Doamne Isuse, dorința noastră este să se facă voia Ta, oricare este ea. Eu sunt slujitorul Tău și în locul acesta sunt o mulțime de slujitori ai Tăi. Te rog să Te faci cunoscut și celor care nu sunt slujitorii Tăi, ca să știe că s-ar putea ca încă înainte de venirea dimineții, să stea înaintea Ta, iar atunci vei fi Judecătorul lor și nu-i vei mai privi cu îndurare.

Doamne, fă ca Isus să vină în seara aceasta printre noi și să facă aceleași lucrări pe care le-a făcut înainte de răstignirea Lui, ca să ne asigure în fața tuturor acestor religii păgâne că Salvatorul nostru nu este mort, ci S-a ridicat dintre cei morți și după două mii de ani este la fel de viu ca atunci. Fie ca și noi să putem spune ca cei din Emaus: *„Oare nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum?”* Îngăduie ca prezența Ta să se facă cunoscută și ajută-ne să Te vedem în seara aceasta în puterea învierii Tale, iar oamenii să creadă din pricina prezenței Tale mărețe, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Toți cei prezenți aici sunteți câte un duh. Țineți minte că voi nu m-ați văzut niciodată, ci ați văzut doar această învelitoare veche și uzată din care răsună vocea mea. Ea este închisă în această învelitoare pe care o voi schimba într-o zi cu una care nu mai îmbătrânește. Prieteni, fiecare dintre voi sunteți un duh, așa că deranjați dacă vă mișcați prin sală. Acesta este motivul pentru care aș vrea să stați

liniștiți și să vă rugați. Iar dacă Dumnezeu face ceva, doresc să-I fiți recunoscători și să-L lăudați, să fiți atenți și respectuoși, Stați liniștiți și credeți din toată inima.

În ce vă privește pe voi, cei care nu aveți numere de rugăciune, vreau să vă spun că nu contează unde sunteți, credeți numai și spuneți: „Doamne Isuse, tot ce ne-a spus bărbatul acesta este scris în Biblie. Noi știm că Tu ai făgăduit aceasta și trebuie să fii Tu, nu un om, pentru că el este un om ca mine sau ca fiul, soțul sau fratele meu.” Vedeți?

Darul nu este ca un cuțit cu care te duci să faci anumite lucruri. Într-una din aceste zile voi cumpăra un cort mare și voi veni într-un oraș unde voi sta câteva luni la rând ca să învăț despre aceasta. A avea un dar înseamnă să te poți da la o parte pentru ca Dumnezeu să poată veni, să se arate și să lucreze. A poseda un dar nu este ceva de genul: „Eu am putere să fac asta și cealaltă,” ci a te da pe tine la o parte ca să-L lași pe Dumnezeu să vină și să lucreze cum vrea El. Eu nu pot să-L fac pe El să-mi spună ceva, ci Dumnezeu este cel ce face aceasta după voia Sa.

Vino, doamnă, fiindcă aș vrea să stai aici. Ai fost aici aseară? Nu ai fost. În seara aceasta ai venit pentru prima dată și nu ne cunoaștem. Îți amintești întâmplarea cu femeia de la fântână? Este un tablou asemănător cu cel din seara aceasta, pentru că și acolo s-au întâlnit pentru prima dată un Bărbat și o femeie.

Femeia aceea era într-o situație rușinoasă pentru că fusese căsătorită de mai multe ori, iar acum trăia cu un bărbat cu care nu era căsătorită, ceea ce era un lucru foarte rău. Voi vă amintiți că Isus a spus în Ioan 5.19 că *„Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai.”* Înseamnă că Isus nu a făcut nimic până nu a avut mai întâi o vedenie, pentru că altfel ar fi spus ceva greșit. Vedeți? *„Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede (Nu a spus: „Ce aude!” ci: „Ce vede”) pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai.”*

Ca să meargă în Ierihon, El trebuia să treacă prin Samaria, iar acolo s-o oprit lângă

o cetate numită Sihar, unde s-a întâlnit cu această femeie și a vorbit cu ea până când a aflat care era problema ei. El i-a spus ce problemă avea, iar femeia și-a recunoscut starea rea și a înțeles imediat că acela era semnul lui Mesia.

Ei bine, dacă El a făcut aceasta ieri, ar trebui să fie Același și astăzi, pentru că El este Același ieri, azi și în veci. Este adevărat, audiență? Vedeți?

Noi ne întâlnim pentru prima dată. Desigur, eu nu sunt El și tu nu ești femeia aceea, dar El este același Dumnezeu. Așa este. O, dacă ai putea crede acest Cuvânt, pentru că eu nu spun nimic altceva decât ceea ce este în Cuvânt. El ar putea face și lucruri care sunt în afara Cuvântului, dar cât timp lucrează conform Cuvântului, știu că am dreptate.

Dacă ai fi bolnavă, iar eu mi-aș pune mâinile peste tine și aș striga, așa cum fac fratele Roberson, fratele Allen sau alți mari luptători ai credinței și aș spune: „Aleluia, Domnul te vindecă!” ar fi un lucru bun. Tu ai crede și totul ar fi în ordine. Dar dacă El ar sta aici și ți-ar spune ceva ce ai făcut, de ce ești bolnavă, ce s-a întâmplat în viața ta, ce n-ar fi trebuit să faci, sau altceva de felul acesta, ai ști dacă este adevărat sau nu. Așa este.

Despre ce îi vorbesc acestei femei? Eu n-am spus nimic despre aceasta în predica mea pentru că a trebuit să predic despre perseverență, dar acum trebuie să mă relaxez, să îl dau pe William Branham la o parte și să mă întorc la deosebirea gândurilor inimii.

Câți dintre voi au văzut fotografia care a fost făcută în Houston? Acea Lumină este chiar aici în față, între mine și femeia aceasta. Da, este aici și se mișcă de colo-colo. Femeia aceasta știe că în ultimele secunde a simțit în aer ceva care i-a dat o senzație dulce, plăcută. Ridică mâna, dacă este așa. Eu mă uit chiar acum la această Lumină; este ca și cum aș trăi într-o altă dimensiune. Eu Îl văd cum se mișcă și trece prin femeie.

Voiai să mă rog pentru tine fiindcă ești foarte agitată, dar acest lucru este normal pentru vârsta ta, este o perioadă a vieții în care ești atât de nervoasă și de agitată. Dar mai este ceva. Este vorba de niște bule de aer care se adună în tine, așa-i? Ridică mâna dacă este adevărat.

Cineva de aici spune: „Ai ghicit!” Într-una din aceste zile, am să spun pe nume cine este. Nu faceți aceasta, fiindcă nu puteți să vă ascundeți! Țineți minte că stați în prezența Cuvântului, nu a mea. Eu sunt fratele vostru, dar aici este Cuvântul însuși.

Ea este o persoană bună, dar haideți să vedem dacă este adevărat, pentru că eu nu mai știu ce am spus. Trebuie să mă întorc la bandă ca să-mi amintesc ce am spus. Numai puțin... Da, ea este agitată din cauza vârstei, dar mai este ceva. Cu câțva timp în urmă ai avut o operație femeiască. Aceasta ți-a produs starea nervoasă, așa-i? Da, așa este. Apoi este de vină și perioada prin care treci din pricina vârstei tale, este adevărat? Crezi că ghicesc ceea ce spun?

Și mai este ceva. Ești însoțită de o fetiță care suferă de oreon, nu-i așa? Și mai este o femeie, o prietenă de-a ta care suferă de tulburare psihică, așa-i? Când te duci la locul tău, pune batista aceea peste ele și vor fi bine, iar tu te vei însănătoși. Du-te și crede în Numele Domnului Isus.

Crezi aceasta? (Adunarea spune: „Amin!”). Acela a fost Isus ieri, iar Acesta este același Isus astăzi. Cred că înțelegeți că eu nu puteam face aceasta, ci trebuie să fie o Putere, așa-i? Credeți că este Domnul Isus care lucrează în concordanță cu făgăduința Lui, așa-i? Domnul să vă binecuvânteze.

Ce mai faci, doamnă? Eu sunt un străin și pentru tine, nu te-am văzut în viața mea. Din câte știu, ne întâlnim pentru prima dată. Dacă Domnul Isus mi-ar spune ceva despre tine, orice ar fi aceasta, ai crede că este Domnul Isus cu adevărat? Sigur nu pot să fiu eu, însă ai putea spune la fel ca fariseii din zilele Lui: „Este Beelzebul, este un drac!” Atunci, El a spus că într-o zi va veni Duhul Sfânt și oricine va spune

că Duhul lui Dumnezeu care face acele lucrări este un duh rău, nu va fi iertat niciodată pentru această hulă. Acesta este motivul pentru care această națiune stă în fața judecății. Pentru ea nu a mai rămas decât judecata. Este plină de indivizi ca Jack Ruby și mulți alții, din cauza cărora nu mai poate primi nimic altceva decât judecata.

Ești bolnavă. Ai fost la medic și el ți-a recomandat o operație pe colon. Este adevărat, așa-i? Dar mai este ceva: ai nevoie disperată de o curăție duhovnicească, fiindcă ai alunecat și vrei să vii înapoi. Ei bine, acum ești înapoi, așa că du-te, crede din toată inima și vei fi bine în Numele lui Isus. Păcatele tale sunt iertate. Du-te și crede.

Vedeți? Nueu sunt cel care a spus: „Păcatele îți sunt iertate!” ci El a spus-o. Credeți acum? Aceasta ar trebui să vă facă și pe ceilalți să credeți că El este aici, nu-i așa? Credeți și nu vă îndoiiți! Fiți respectuoși și credeți-L pe Dumnezeu, fiindcă sunteți în Prezența Lui.

Dacă acest dar de deosebire L-a slăbit pe Fiul lui Dumnezeu, ce credeți că-mi va face mie, un păcătos salvat prin harul Său? Vă dați seama cum ar trebui să fie, așa-i?

Un moment! Nu, nu este pentru femeia aceasta, ci pentru doamna care a fost vindecată și merge înapoi la scaunul ei. Uită-te puțin la mine. În fața ta se află un bărbat care are probleme cu sinusurile. Da... Crezi că Dumnezeu te va face bine? Crezi? Bine.

Spuneți-mi, ce a atins el? Eu nu-l cunosc pe bărbatul acela, nu l-am văzut în viața mea, pentru că suntem doi străini. Am să vă mai spun ceva despre el. Soția lui este aici cu el. Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună care este problema cu ea? Crezi că sunt profetul sau slujitorul lui Dumnezeu? Da?

Ea are alergie la polen. Dacă este adevărat, ridică mâna, doamnă. Dacă credeți, ați atins amândoi Ceva. Credeți și acele lucruri vă vor părăsi. Credeți-L pe Dumnezeu și nu vă îndoiiți. Aveți credință în Dumnezeu!

Aici este un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată și este mai tânăr decât mine. Ridică mâna, domnule, dacă nu ne cunoaștem. Bine. Eu nu l-am mai văzut înainte.

Haideți să luăm un exemplu din Biblie și anume, când s-a întâlnit Domnul Isus cu Simon Petru. Îmi imaginez că atunci când l-a întâlnit pe Petru, Isus era un Bărbat cam de vârsta când începe să ți se rărească părul.

Până acum am avut femei, dar acum este vorba de un bărbat. Noi nu ne cunoaștem și amândoi suntem cu mâinile ridicate.

Aș vrea să mă privești puțin ca pe fratele tău. Dacă Domnul îți va spune ceva ce ai făcut, ceva ce ar fi trebuit să faci, ceva ce nu ar fi trebuit să faci sau orice altceva, vei ști dacă este adevărat sau nu. De asemenea, vei ști dacă El ți-ar spune care este problema ta, ce-i în mintea ta, care este boala ta sau ceva de felul acesta. Și dacă îți va spune ce s-a întâmplat, vei ști dacă este adevărat sau nu, iar atunci va trebui să fie adevărat și ceea ce-ți va spune că va fi.

Voi încerca să vorbesc puțin cu bărbatul acesta.

Aș vrea să privești în partea aceasta în timp ce vom vorbi. Domnul să mă ajute. Crezi că ceea ce spune Biblia este adevărul? Crezi că acesta este ceasul în care trebuie să vină Isus și că biserica a trecut prin neprihănire, sfințire și botez cu Duhul Sfânt formând piramida la care va veni Piatra de căpătâi sau Piatra din capul unghiului care trebuie să se îmbine perfect? Slujba trebuia să înceapă în felul acesta și să vină la o minoritate, apoi la grupări din ce în ce mai mici, până când, în final va veni Piatra de încheiere.

El este Piatra din capul unghiului, iar când va veni Își va lua întreaga construcție, Biserica, la Sine. Toți se vor ridica, începând din primul până în cel de-al șaptelea ceas, și vor fi răpiți împreună cu cei vii. Fiecare dintre ei au avut hotărât un timp, au avut reformatorii și fondatorii lor, de la început până la sfârșit. În ce privește această ultimă zi, în care trăim noi, am intrat în epoca vulturului, adică într-o epoca profetică, așa cum a fost la început, ca să unească totul împreună.

Crezi tu, că Piatra, Cuvântul este Cel care vine? Tu ai o părere foarte bună, domnule.

Problema ta este că ai avut un accident în care ai inhalat foarte mult monoxid de carbon, care te-a otrăvit. Așa este. Ți-a otrăvit ficatul și de atunci ai probleme cu el. Ai avut probleme și cu stomacul și cu inima, ceea ce te-a făcut foarte nervos, încât ai primit un fel de complex. Tu ești sărac și trebuie să mergi din nou la lucru, dar te temi de monoxidul de carbon. Totul va fi bine. Ceea ce ți-am spus este adevărat, așa-i? Dacă El îmi va spune cine ești, vei accepta acest lucru și te vei duce în pace și bucurie? Vei face aceasta? Numele tău este Wagner. Du-te în drumul tău.

Credeți acum? Credeți din toată inima? „Toate lucrurile sunt cu putință pentru cei ce cred.”

Crezi că Dumnezeu va vindeca problema femeiască de care suferi? Du-te de pe platformă și spune: Amin!” Dumnezeu să te binecuvânteze.

Doamnă, când te trezești dimineața, te simți înțepenită și te miști foarte greu din cauză că ai artroză. Crezi că Dumnezeu vindecă și artroza? Bine. Atunci du-te în drumul tău și spune: „Îți mulțumesc, Doamne.”

Domnule, ceea ce ți-a cauzat ție artroza, au fost nervii, dar dacă crezi, „totul este posibil pentru cel ce crede.” Dar trebuie să crezi.

Tu ce zici, domnule? Crezi din toată inima? Crezi că Dumnezeu poate vindeca problema pe care o ai la inimă și să te facă bine? Bine. Atunci du-te în drumul tău și spune: „Îți mulțumesc, Doamne Isuse.”

Tu, doamnă, ești umbrită, ceea ce înseamnă că ai cancer. Crezi că Dumnezeu poate vindeca și cancerul? Bine. Atunci du-te în drumul tău și spune: „Mulțumesc, Dumnezeule scump,” și crede din toată inima.

Crezi că Dumnezeu poate vindeca probleme de stomac și orice altceva? Bine. Atunci du-te bucuros și spune: „Mulțumesc, Doamne Isuse.”

Crezi că Dumnezeu poate să vindece problema femeiască, scurgerea, pe care o ai? Bine. Du-te în drumul tău și spune: „Laudă Domnului.” Crede din toată inima.

Tu crezi că Dumnezeu poate vindeca problema cu sinusurile, astma și toate celelalte lucruri și să te facă bine? Du-te în drumul tău, bucură-te și spune: „Îți mulțumesc Dumnezeule drag!”

Cum ar fi dacă nu ți-aș spune nimic, ci mi-aș pune doar mâinile peste tine? Ai vedea așa? Fii vindecată în Numele Domnului Isus! Crede din toată inima.

Vino, doamnă. Crezi din toată inima? Tu ai anemie și probleme cu inima. Crezi că Dumnezeu te va face bine? Dacă da, du-te în drumul tău și spune: „Mulțumesc, Doamne Isuse,” căci te vei face bine.

Vino aici, doamnă. Crezi că Dumnezeu vindecă diabetul și îi face bine pe oamenii care suferă de el? Atunci du-te în drumul tău și spune: „Mulțumesc.” Crede din toată inima.

Dumnezeu vindecă și problemele de stomac și de nervi. Crezi că El te face bine? Du-te în drumul tău, bucură-te și mănâncă-ți cina cu curaj.

Vino. Și tu ai probleme cu stomacul. Crezi că Dumnezeu te va face bine? Atunci du-te în drumul tău, crede din toată inima și mănâncă.

Tu ai palpitații la inimă și artroză. Crezi că Dumnezeu te face bine? Du-te în drumul tău, bucură-te și spune: „Mulțumesc, Doamne!”

Tu ai ulcer pe bază nervoasă. Crezi că Dumnezeu te va face bine și te va vindeca? Du-te în drumul tău și spune: „Mulțumesc, Doamne!” apoi fă-te bine.

Tu ai mai multe probleme, una dintre ele fiind o problemă femeiască. O altă mare problemă este cea cu inima. Crezi că Dumnezeu te face bine? Du-te în drumul tău, bucură-te și spune: „Mulțumesc, Doamne.”

Crezi că Dumnezeu vindecă artroza? Du-te înainte și artroza ta va trece. Crezi din toată inima? Desigur.

Aș vrea ca cei din audiență să fiți respectuoși, să nu vă mai plimbați și să credeți din toată inima.

Băiatul acesta care stă aici și este un pic mai plinuț, are Lumina peste el. Vedeți acea Lumină? El are probleme cu rinichii. Băiete, crezi că Dumnezeu poate să te vindece de acea problemă? Crezi? Bine. Atunci ridică-te în picioare și spune: „Cred și accept aceasta.” Este bine. Dumnezeu să te binecuvânteze. Crezi din toată inima? „Toate lucrurile sunt posibile pentru cel ce crede.”

Tu, care ai venit cu băiatul acela micuț și te-ai așezat acolo, crezi că Dumnezeu îți

va vindeca problema de la ochi și te va face bine? Bine. Și tu poți avea vindecarea. Du-te în drumul tău.

Doamna de lângă tine are probleme cu capul. Doamnă, crezi că Dumnezeu îți va vindeca problema de la cap? Fetița ta suferă de o boală mintală. Este adevărat, așa-i? Pune-ți mâna peste ea, crede și se va face bine. Crezi aceasta?

Doamna care stă lângă tine se roagă pentru familia ei destrămată. Este adevărat, doamnă? Ridică mâna. Crede și casa ta se va reface din nou. Să ai credință!

Doamna de lângă ea are un chist. Crezi că Dumnezeu va vindeca acel chist, doamnă? Ridică mâna și crede.

Doamna de lângă ea are probleme cu gâtul. Doamnă, crezi că Dumnezeu îți va vindeca gâtul? Ridică mâna.

Ce este cu voi, oamenilor? Nu vedeți că acesta este Isus Hristos? Haideți să ne ridicăm în picioare. Ridicați-vă și acceptați-L pe Isus Hristos ca Vindecătorul vostru.

Oh, Miel al lui Dumnezeu, Te rog în Numele lui Isus Hristos să vindeci fiecare persoană de aici spre gloria Ta. Amin.

- Amin -